

KK
Sept 21
XIV/870

HUNGARY

AGRICULTURE /0200/
Independent farmers /0218/

FUNDS FROM REFUGEE SON IN WEST KEEPS

INDEPENDENT FARMER AFLOAT

SOURCE GRAZ: A letter from Hungary.

DATE OF OBSERVATION: Late July 1956.

ENGLISH SUMMARY: Writing to his exile son to thank him for money he has sent home, an independent farmer says the cash enabled him to pay his tax arrears and keep his last cow. The Regime, he continues, lays a heavy burden of taxes and delivery obligations on farmers, hoping to force them into joining kolkhozes.

Swallowing his pride, the writer then asks his son for more money. He can neither fulfill his pork delivery obligation for September, nor make an in-lieu-payment of 1200 forint.

The harvest, continues the farmer, would seem to be good, but the State and not he will benefit. . . Payments for his deliveries are ridiculously low and he has for years been unable to buy new clothes.

Finally, the old man apologizes for writing such a depressing letter, but says he could not refrain from describing conditions as they really are.

EVALUATION COMMENT: In line with the difficulties of independent farmers.

x x x

1956 július végén egy egyénileg gazdálkodó paraszt a Duna-Tisza közéről az alábbi levelet írta nyugaton élő fiának.

Részlet a levélből:

"Drága gyermekünk, az általad küldött pénzt megkaptuk,

/more/

amiért a leghálásabb szülői szívvel mondunk köszönetet. E pénzből sikerült kifizetnünk az adóhátrálékunkat és ezzel megmentettük egyetlen tehénkénket a foglалás elől. Nekünk egyénileg gazdálkodó parasztnak a rendszer súlyos adó és beadást akaszt a nyakunkba, hogy ezzel a TSZCZ-be való belépésre kényszerítsen bennünket, de nem adjuk meg magunkat, inkább vállalunk minden nehézséget, mintsem belépünk.

Éppen most köszöntük meg segítségedet és máris ujabbért könyörgünk. Akármennyire is nehezünkre esik a kérés, most mégis meg kell tennünk, hisz Te vagy az egyetlen, akitől segítséget várhatunk. Testvéreidre nem támaszkodhatunk, mert nekik is rosszul megy, amióta üzleteiket államosították.

Már előre borzalommal gondolunk szeptemberre -- amikor is 70 kiló disznóhus beadás válik esedékessé -- mert sem beadni valónk, sem pénzünk nincs. Hiába is törjük a fejünket édesanyáddal, mert a körülbelül 1200 forintot kitevő husbeadás megváltási díjat semmiképen nem tudjuk elő teremteni. Éppen ezért folyamodunk Te hozzád, ha csak egy lehetőséged van, úgy kérünk segíts rajtunk, mert különben nem tudjuk, hogy mi történik velünk, ha nem fizethetünk. Nem kérjük az egész összeget, de valamennyit, hogy a szájukat betömhessük ezeknek a a többit majd csak kifizetjük valamikor. Segítségedért előre is könnyes szemmel és szerető szülői szívvel mondunk köszönetet.

Az idei termésünk jobbnak ígérkezik, mint az előző évben, de sajnos ebből nem nekünk, hanem az államnak lesz haszna, mert a vetőmag és fejadagon kívül az utolsó szemig szigorúan be kell szolgáltatni. Még hozzá nevetséges összegért. Ruházatot már évek hosszú során nem tudtunk vásárolni magunknak, pedig ideje lenne, egy két rongyot magunkra akasztani.

Fiacskánk, elnézésedet kérjük e szomorú levelünkért, de a keserűség annyira felgyülemlett bennünk, hogy nem tudtam magamat visszatartani a rideg valóság megírásától. Hej, de kutya világ ez, soha nem gondoltam volna, hogy öreg napjainkra ilyen keserves sorsra jutunk. Édesanyád és én is közelgünk a nyolcvanhoz, bizony lassan már dolgozni sem tudunk. Csak a remény nem hagyott még el bennünket. Minden áldott nap fohászkodunk a Mindenható Istenhez azzal a kéréssel, engedje megélnünk a viszontlátást, hogy legalább még egyszer reszkető keblünkre szoríthassunk."

End.